

Župnija

Ljubljana Sveti križ

živi kamni

oznanila ■ september 2017

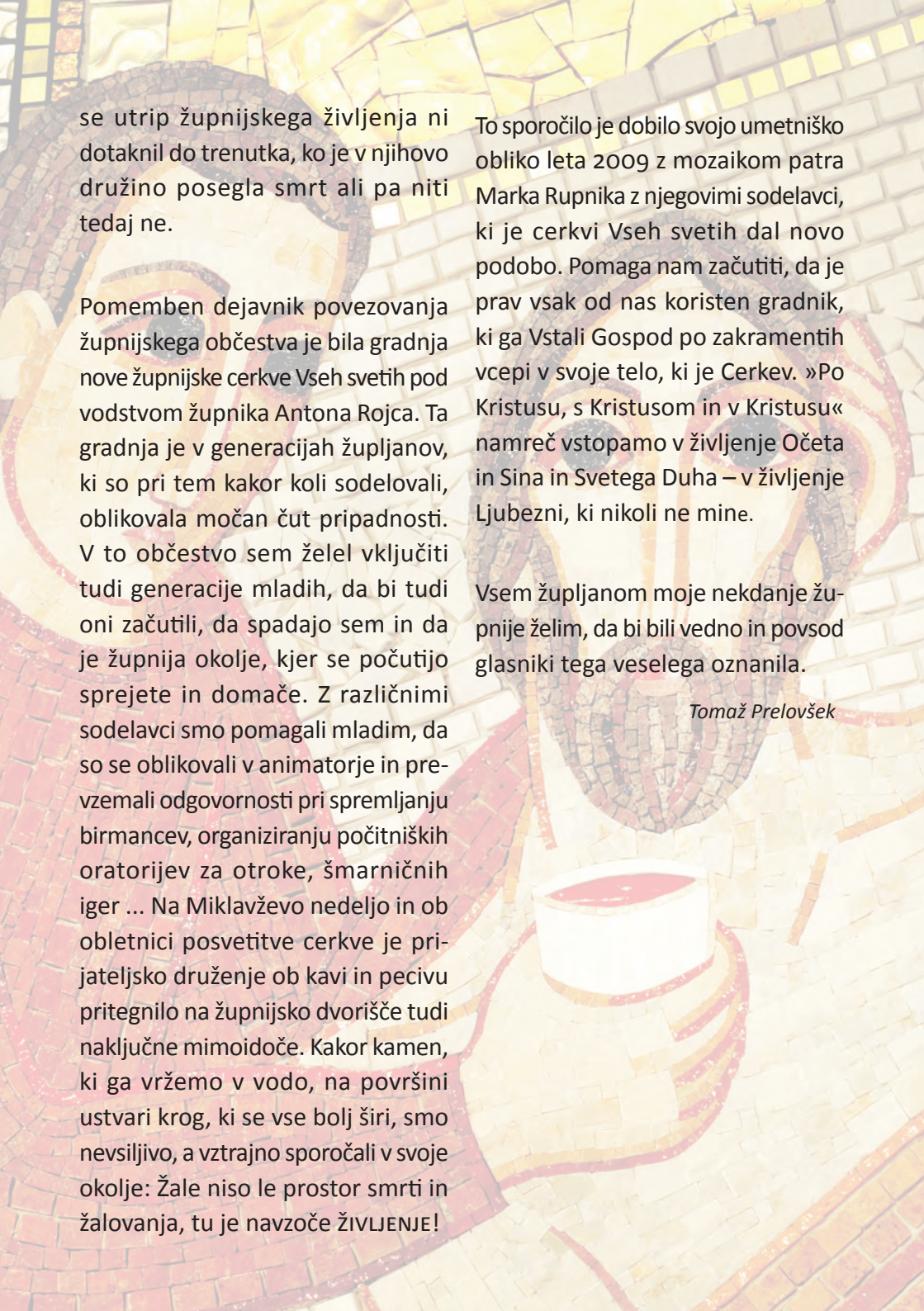
Živi kamni

*N*e vem natančno, kdaj sem se prvič srečal z mozaiki. Vsekakor je bilo to v otroštvu. Prelistaval sem knjigo s fotografijami čudovitih zgodb, ki so jih sestavljali skupaj zloženi drobni kamenčki. Navduševalo me je dejstvo, da se iz preprostega kamna da napraviti nekaj tako lepega. Morda je bilo prav zato vedno znova zanimivo počitniško raziskovanje rečnih in morskih obrežij. Tam sem odkrival, da tudi tako preprosta in običajna stvar, kot je kamen, razkriva pravo bogastvo barv in oblik. V resnici se mi sploh ni več zdel tako »mrtev«.

Kasneje sem se »v živo« srečal z mozaiki v starodavnih bazilikah v Poreču, Ogleju in drugod. Prevzela me je mogočnost in sporočilnost teh podob, ki že stoletja pripovedujejo zgodbo o življenju. Mozaik mi je vse bolj pomenil nekaj živega in ne več zgolj negibno, mrtvo podobo. Tako sem nanj pomislil tudi, ko sem se vračal z nekega potovanja in sem med pristajanjem iz letala občudoval gozdove in obdelana polja domače pokrajine pod seboj. Vseповsod se v svojem življenju srečujem z mozaiki.

Najlepšega pa sestavljajo ljudje. Koliko obrazov, koliko življenjskih zgodb se je prepletlo z mojim življenjem. Svoje duhovniško poslanstvo razumem predvsem kot prinašanje veselega sporočila, da je Kristus naš Odrešenik. To sporočilo je namenjeno prav vsakemu človeku, nihče ni izzet.

Ko me je leta 2000 nadškof Franc Rode poslal za župnika v župnijo Ljubljana Sveti Križ, sem se spomnil starega pastoralnega navodila, da je treba kakšno leto ali dve predvsem opazovati. Z Blok, skrivnostne in odmaknjene notranjske pokrajine, sem se preselil na obrobje prestolnice in začel spoznavati eno večjih ljubljanskih župnij. Prebivalci so bili poleg domačinov v Jaršah in Tomačevem predvsem priseljenci z Dolenjske, iz Prekmurja in drugih slovenskih pokrajin ter iz vseh republik nekdanje Jugoslavije. V iskanju boljšega kosa kruha so si ustvarili svoj dom v Savskem naselju, Novih Jaršah, Tomačevem. Mnogi so se v novem okolju vključili v življenje župnije, drugi so ostajali bolj na obrobju župnijskega dogajanja, nekaterih pa

se utrip župnijskega življenja ni dotaknil do trenutka, ko je v njihovo družino posegla smrt ali pa niti tedaj ne.

Pomemben dejavnik povezovanja župnijskega občestva je bila gradnja nove župnijske cerkve Vseh svetih pod vodstvom župnika Antona Rojca. Ta gradnja je v generacijah župljanov, ki so pri tem kakor koli sodelovali, oblikovala močan čut pripadnosti. V to občestvo sem želel vključiti tudi generacije mladih, da bi tudi oni začutili, da spadajo sem in da je župnija okolje, kjer se počutijo sprejete in domače. Z različnimi sodelavci smo pomagali mladim, da so se oblikovali v animatorje in prevzemali odgovornosti pri spremljanju birmancev, organiziranju počitniških oratorijev za otroke, šmarničnih iger ... Na Miklavževo nedeljo in ob obletnici posvetitve cerkve je prijateljsko druženje ob kavi in pecivu pritegnilo na župnijsko dvorišče tudi naključne mimoidoče. Kakor kamen, ki ga vržemo v vodo, na površini ustvari krog, ki se vse bolj širi, smo nevsiljivo, a vztrajno sporočali v svoje okolje: Žale niso le prostor smrti in žalovanja, tu je navzoče ŽIVLJENJE!

To sporočilo je dobilo svojo umetniško obliko leta 2009 z mozaikom patra Marka Rupnika z njegovimi sodelavci, ki je cerkvi Vseh svetih dal novo podobo. Pomaga nam začutiti, da je prav vsak od nas koristen gradnik, ki ga Vstali Gospod po zakramentih vcepi v svoje telo, ki je Cerkev. »Po Kristusu, s Kristusom in v Kristusu« namreč vstopamo v življenje Očeta in Sina in Svetega Duha – v življenje Ljubezni, ki nikoli ne mine.

Vsem župljanom moje nekdanje župnije želim, da bi bili vedno in povsod glasniki tega veselega oznanila.

Tomaž Prelovšek

praznik povišanja svetega križa

*t*ri stoletja po Kristusovi smrti je bil njegov grob zasut in križ globoko zakopan v zemlji. Potem ko je cesar Konstantin dal kristjanom svobodo, je njegova mati cesarica Helena poromala v Jeruzalem, da bi počastila svete kraje. Dala je očistiti Kalvarijo in kopati tam, kjer bi moral biti Kristusov grob in križ. Oboje so našli! Konstantin je dal na tistem mestu sezidati cerkvi Kristusovega vstajenja in Svetega križa - cerkev Božjega groba. Cerkvi sta bili posvečeni 13. septembra 335. V veličastni cerkvi Svetega križa so naslednji dan, to je 14. septembra, prvič izpostavili relikvijo svetega križa v slovesno češčenje. Od tedaj naprej so na ta dan vsako leto praznovali „povišanje svetega križa“. Ta praznik torej spada med najstarejše cerkvene praznike.

Na slovenski zemlji stoji veliko cerkva in kapelic, ki so posvečene sv. križu, kar kaže, da so ga že naši

predniki zelo častili. Po poljih in ob poteh slovenskih krajev je postavljenih veliko križev, pogosto so tudi tam, kjer se je zgodila kaka nesreča ali je kdo nenadno umrl.

Pri vsem tem je najpomembnejše vprašanje, kaj križ pomeni zame osebno? Je le simbol trpljenja ali je zame tudi znamenje odrešenja? Po Kristusovem križu namreč v srca tistih, ki verujejo, že več kot dve tisočletji priteka neizrekljivo veselje.

Praznik povišanja svetega križa je tudi naš župnijski praznik. **V četrtek, 14. septembra, bomo ob 19.00 obhajali slovesno sveto mašo in obeležili večer z zanimivim pogovorom ob knjigi Če bi poznali božji dar. V nedeljo, ki sledi (17. 9. 2017), pa vabljeni po vseh svetih mašah na pogostitve pred cerkvijo.**

Če bi poznali božji dar -

*pogovorni večer ob župnijskem prazniku
povišanja svetega križa, 14. 9. 2017*

Če bi v resnici poznali božji dar bi imeli ves čas pred očmi, da je Bog tako ljubil svet, da je poslal na svet svojega edinega Sina, da bi mi imeli življenje in ga imeli v izobilju. Božji zastonski dar za nas je večno življenje. Je odrešenje. Je križani in vstali Jezus Kristus, ki je umrl za nas na križu in sedaj proslavljen živi pri Bogu Očetu. Tega daru si ne moremo zaslužiti, ne moremo ga kupiti. Bil nam je podarjen pri krstu. Kristus se je sklonil k nam, da bi živeli novo življenje v Svetem Duhu in v svobodi Božjega otroštva. Od nas pričakuje samo to, da sprejmemo dar vere, ki nam je bila razodeta, in da vstopamo v njegovo voljo ...

Velikokrat se sprašujem, zakaj je tako težko sprejeti, da nas Bog ljubi takšne, kakršni smo. Zakaj smo tako zasuti z mislijo, kaj vse moramo narediti, da bomo všeč Bogu in ljudem? Zakaj se v nas ve-

dno znova naseli skušnjava, da bi naredili stvari po svoje, da bi se uveljavili, da bi uživali ugled? Toliko napora vložimo v to, da bi dosegli popolnost in da bi nas drugi imeli radi. Tako težko smo svobodni. Ne zaupamo, da Gospod najbolje ve, kaj je za nas dobro. Vse želimo imeti pod nadzorom ... Na svet okrog sebe gledamo s svojim pogledom, s svojimi ranami in prepričanji. To ni Božji pogled. To so napačna očala, ki ne prinašajo drže ponižnosti in priznanja, da smo slabotni in da nismo gospodarji življenja.

Na novo prevedena knjiga avtorja Philippa Jacquesa Če bi poznali božji dar je zato kot ogledalo, ki nam pomaga razločevati, koliko smo dejansko odprti za Boga in za drugega. Pomaga nam razbrati in razločevati drže, ki jih živimo. Ob njej se lahko vprašamo, ali smo kristjani, ki

živimo iz vere in se iz ljubezni darujemo, ali pa smo ljudje, ki želijo zgolj po človeško rešiti samega sebe.

Lepo povabljeni, da se nam ob izidu knjige pridružite na pogovornem večeru v cerkvi Vseh

svetih, na župnijski praznik povišanja svetega križa, 14. 9. 2017, po večerni sveti maši. Večer bo vodil dr. David Movrin. Gostja večera bo prevajalka knjige Tadeja Petrovčič Jerina.

Zdenka Sušec

skupina za moške

*M*oški smo vsak dan razpeti med službo in zasebnim življenjem. Želimo biti uspešni v družbi, želimo si sreče in zadovoljstva v partnerski zvezi in v družini, hkrati pa hočemo biti tudi dobri kristjani. V vseh teh željah in zahtevah, ki jih ima družba do nas in tudi sami do sebe, se dostikrat ne najdemo.

Skupina je namenjena iskanju odgovorov na vprašanja, s katerimi se srečujemo posebej moški. V moški družbi bomo spregovorili o svojih stiskah in težavah in o tem, kako ob vseh zahtevah sodobnega načina življenja ohranjati moško identiteto.

Skupina se ustanavlja v okviru Društva Betanija, ki deluje v okviru

katoliške Cerkve in katere namen je pomoč kristjanom k bolj ozaveščenemu, srečnemu in zadovoljnemu življenju v družinah in skupnostih.

Skupino, ki bo štela do 10 članov, bo vodil Matej Marc, zakonski in družinski terapevt.

Predvidenih je 10 srečanj v letu oziroma po eno mesečno srečanje (zadnji petek v mesecu od 20.00 do 21.30) v prostorih župnije. Pričetek v mesecu septembru 2017.

Informacije in prijave do zapolnitve mest na tel. številko 051/616-395 ali po e-pošti: matejmarc3@gmail.com.

pričakujemo ...

PETEK / 1. SEPTEMBER	prvi petek, obhajanje bolnikov po domovih
SOBOTA / 2. SEPTEMBER	prva sobota, ob 18.00 fatimska pobožnost
PONEDELJEK / 4. SEPTEMBER	začetek verouka za vse razrede
SREDA / 6. SEPTEMBER	sestaneč Župnijske Karitas ob 20.00
PETEK / 8. SEPTEMBER	mali šmaren, praznik Marijinega rojstva sv. maše ob 9.00 in 19.00
ČETRTEK / 14. SEPTEMBER	praznik povišanja sv. križa, župnijski praznik sv. maše ob 9.00 in 19.00
SOBOTA / 16. SEPTEMBER	z mladimi in birmanci gremo na Stično mladih. Informacije dobite pri kaplanu Petru
NEDELJA / 17. SEPTEMBER	ob župnijskem žegnanju (povišanje svetega križa) pogostitve po vseh svetih mašah pred cerkvijo
NEDELJA / 24. SEPTEMBER	nedeljski popoldanski izlet v naravo za družine in otroke
PETEK / 29. SEPTEMBER	prvo srečanje skupine za moške ob 20.00
NEDELJA / 1. OKTOBER	rožnovenska nedelja, srečanje ŽPS ob 20.00

OBIŠČITE NAŠO SPLETNO STRAN:

www.ljubljana-sveti-kriz.si

ŽUPNIJA LJUBLJANA SVETI KRIŽ

Na Žalah 2, 1000 Ljubljana

01 437 22 03

zupnija.lj-zale@rkc.si

ODGOVARJA: Alek Žwitter,

UREDNIŠTVO: Helena Reberc, Matej Erjavec,

OBLIKOVANJE: Ana Movrin, Barbara Pater-

noster, LEKTORIRANJE: Alenka Brovč,

FOTOGRAFIJA: Klemen Lajevec, Nikolina

Nagode (naslovnica)

URNIK SV. MAŠ:

NEDELJA: 7.30, 9h, 11h, Tomačevo: 8h

DELAVNIKI: 7.30 IN 19h

SOBOTE: 11h in 19h

SPREJEM V ŽUPNIJSKI PISARNI:

**ponedeljek, torek, četrtek in petek
od 8.30 do 9.30 in od 17.00 do 17.45.**